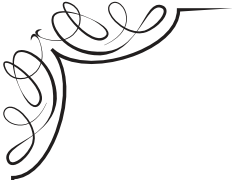


SUNNANVINDBA

DRAKSILVER

ELIN SÄFSTRÖM

**BONNIER
CARLSEN**



KAPITEL 1

Jag känner mig alldeles kall. Kan knappt röra mig.
Luften går inte **ned** i lungorna.

Jag läser Williams mess igen och igen.

Hon dödar alla som har varit i närheten av den.

Valpen vi hittade i skogen i dag. Vi borde ha låtit den ligga, fast den hade ett stort sår på magen.

En varulvsvalp. Hennes mamma kommer att döda alla som har varit nära den.

Jag var nära den. William också. Henning, Gabriel.
Några fler?

Nästa mess kommer nästan direkt.

**Mamma är på väg för att hämta dig. Det är ingen fara!
Varulven kommer inte att söka upp till dig först, hon
kommer att hämta ungen. Men du ska nog inte vara
hemma hos dig.**

Jag tänker absolut inte protestera.

Ok.

Jag rusar nedför trappan.

”Pappa! Jag sover över hos William.”

Pappa står i dörröppningen.

”Öh. Jaha. Men är det inte lite ...”

Jag har aldrig sovit över på Sunnanvinda förut, så jag fattar att han är förvånad.

Han hinner inte säga mer innan det tutar utanför.

”Det är Williams mamma. Hon kör mig.”

Jag har redan skor och jacka på mig och kastar mig ut genom dörren.

”Miranda!” ropar pappa efter mig.

Dörren på passagerarsidan är öppen. På en sekund sitter jag bredvid Felicia.

”Miranda! Kan vi inte ...”

Jag smäller igen bildörren och hör inte mer av vad pappa säger.

”Hej gumman. Är det okej?”

Felicias ögon (som är lika bruna som Williams) är oroliga.

Jag nickar av gammal vana. Sedan skakar jag på huvudet. Det är faktiskt inte okej alls.

Hon kramar mig så gott det går med säkerhetsbälte och allt. Sedan är vi på väg mot Sunnanvinda.

Alla är i köket. Tror jag. Det är nästan fullt kring det enorma, säkert hundra år gamla träbordet med sprickor och märken över hela bordsskivan. De flesta som sitter där är typ också i den åldern. Nej, så klart inte, men minst sextio i alla fall. Alla hör till familjen, men jag vet inte alltid på vilket sätt. Eller okej, oftast inte, men jag känner igen de allra flesta och kan en hel del namn.

Williams pappa Olle och Hennings pappa Gabriel är mer normalgamla, i min pappas ålder.

Henning, som är Williams kusin, är inte gammal heller, men mycket äldre än jag. Arton. Han har ett örhänge med en ganska stor silverdrake som han fått av sin pappa. Det färgade svarta håret är längre på ena sidan och där skuggar luggen de isblå ögonen.

Den äldsta personen i rummet är Aurelia, Williams gammelfarmor. Hon sitter som ett litet fågelskelett i sin rullstol, så smal och skruttig ser hon ut. När man ser henne går det inte att ana att hon är den starkaste av dem alla vad gäller magiska krafter.

Precis bakom henne, som i stort sett alltid, står Barlac. Han är långsmal och grå i hyn. Jag tror att gengångare kanske brukar ha den hudfärgen, men han är i och för sig den enda gengångare jag har träffat. Stark är han hur som helst, trots att han i praktiken är död, och det är rätt praktiskt för någon som sitter i rullstol att kunna bli omkringburen utan problem.

”Hej! Vill du ha en bulle?”

Yngst av alla är Tyra, Williams lillasyster, som är åtta år. Hon sitter själv med en halväten bulle i handen och ögonen lyser, som om det här var världens mest spännande äventyr och inte en livsfarlig, superläskig situation.

”Nej tack.”

Bullar är en stor sak på Sunnanvinda. Det finns alltid att få om man vill ha. De är jättegoda, men jag tror inte jag skulle kunna få ned någonting just nu. Det är ingen annan heller som äter bulle, fast några har koppar med te eller kaffe framför sig. Inte för att det ser ut som om någon har rört sin kopp.

Till och med Verdandi är här. Jag får syn på henne under bordet och som vanligt tror jag en halv sekund att det är min katt, Medusa, som också är kolsvart. Sedan ser jag det hela örat där Medusa bara har ett halvt och de underligt blågråa ögonen som inte på något sätt liknar Medusas gula.

William sa en gång att Verdandi nog är det mest magiska djur de har på Sunnanvinda. Oftast ser hon ut som en katt, men hon är hamnskiftare och kan byta skepnad till vad som helst. Fast ögonen är alltid desamma. Blågrå.

Farmor Ester står en bit ifrån bordet med armarna i kors. Det är lite av hennes grej.

”Hej”, säger hon. ”Vad bra att du är här, Miranda.”

Som vanligt låter det som om hon känner precis tvärtom. Hon är ganska sträng och jag är fortfarande lite rädd för henne.

”Hej.”

William sitter med Jack i knäet. Den lilla kaninliknande jackalopens nos darrar. William stryker honom längsmed de långa öronen och sedan följer han ett av de små grenade hornen med fingret, ända ut till spetsen. Hade jag inte känt William så hade jag nog kunnat tro att han var rätt avslappnad. Nu vet jag att han är helt förstörd.

Det var han som hittade den skadade varulvsungen och tog med henne hem hit till Sunnanvinda. Jag var med, så det är lika mycket mitt fel. Men vi visste faktiskt inte att det var en varulv. Hur skulle vi ha kunnat veta det? Hon såg ut som en vanlig valp. Visserligen en vargvalp, trodde vi, så det kanske inte var världens bästa idé att ta hem henne, men hon var faktiskt skadad.

Henning såg inte heller någonting annorlunda med henne, det var hans pappa som såg det direkt. Någonting med nosen, eller vad det var.

”Var är hon?” frågar jag.

”I stallet”, säger Henning. ”Jag la henne hos katten som fick ungar för inte så länge sedan. Det funkade bra.”

Det är klart att det är han som har tagit hand om

henne. Han är så bra med djur. Varulv eller inte så är det faktiskt en liten skadad valp.

William skjuter ut den tomma stolen intill sig med foten. Jag sätter mig.

”Då är vi fulltaliga”, säger Ester.

Om hon säger det så stämmer det säkert.

”Jag tror att alla vet ungefär vad som har hänt, men jag tar det en gång till.”

Det är knäpptyst när Ester börjar prata.

”Tidigare i kväll hittade barnen en valp ute i skogen här i närheten. De förstod inte att det var en varulv. Eftersom den är skadad tog de den till Henning, som inte heller förstod vad det var för en valp. Gabriel var den som såg hur det låg till. Han skickade ungarna att *hämta fastrarna*.”

Hon betonar de sista två orden och gör en paus. Man fattar att hon inte tyckte att det var någon bra idé av honom.

Fastrarna har troligen olika namn, även om de är trillingar och klär sig exakt likadant och avlöser varandra när de pratar så att de låter som en enda person, men jag har ingen aning om vad de heter. Alla kallar dem bara för fastrarna, även om jag inte är säker på att någon har koll på *vems* fastrar de är. De har hur som helst också exakt samma förmåga: de kan läka sjuka varelser. Precis som jag kan. När jag inte skadar dem av misstag i stället.

Nu vet jag varför Ester inte tyckte att det var någon bra idé att ta fastrarna till varulvsvalpen: Mamman dödar alla som varit i närheten av ungen, så ju fler personer som går nära den, desto värre.

Inte för att det spelar någon roll för mig. Jag har redan varit i närheten av den. Hjärtat rusar i bröstet. Det här är på riktigt.

”De flesta här inne har varit ute kring gården och hjälpt till med skydd”, säger Ester.

”Det är en barriär av magi som vi byggt upp.”

Det är Barlac som säger det, och som vanligt hoppar jag till en aning när han pratar så där plötsligt. Hans röst är dov och skrovlig och liksom opersonlig. Och egentligen är det Aurelia, som är döv, som pratar: Hon tecknar och han tolkar åt henne. Troligen mest för att jag är här, eftersom alla andra verkar kunna teckenspråk. Och självklart är det mig hon pratar med: Alla andra lär veta precis vad det är för sorts magisk barriär de har skapat.

Än så länge vet jag ganska lite om magi. Trots att jag själv kan använda det. Jag har rätt starka magiska krafter. Minst sagt. Jag kan som sagt läka, men också skada. Få saker att leva eller att dö. Det är svårt att styra, men jag har blivit mycket bättre på det. Åtminstone kan jag kontrollera mina krafter så att jag inte råkar göra så att saker typ växer helt vilt eller skrumpnar ihop.

Jag är inte säker på att min magi skulle hjälpa mig nu i vilket fall som helst. Visserligen vet jag att jag verkligen kan skada ordentligt – jag var nära att ta livet av min lärare för inte så länge sedan – men vad vet jag om hur det fungerar med en varulv? Alla är livrädda. Det är nog inte så enkelt att stoppa den med magi. Då hade de kunnat göra det själva.

Men någon form av barriär har de alltså satt upp.

”Hur funkade den då?” frågar jag och min röst låter så liten.

Aurelia läser på mina läppar, eller så förstår hon bara att jag vill veta mer. Hon tecknar och Barlac tolkar:

”Den är som ett varningssystem runt hela herrgården. Den stoppar inte varulven, men om hon kommer hit vet vi det med en gång.”

”Och vad gör vi då?”

Aurelia får något hårt runt munnen.

”Då dödar vi henne innan hon kommer åt att döda oss.”

”Hur?”

Det låter mest som ett pip för jag är rädd att jag vet svaret. Ingen annan här kan skada på det sätt jag kan.

”Vi skjuter henne. Med gevär. Och silverkula. Draksilver, det är det enda som biter på dem.”

Jag blir både lättad och kall på samma gång: Det är tack och lov ingen som förväntar sig att jag ska

använda min magi, men samtidigt verkar det så rått och hemskt att skjuta någon, även om det är en varulv.

”Vem ska göra det?”

Jag har svårt att tänka mig någon i familjen hålla i ett gevär och fyra av det mot en levande varelse.

Barlac behöver inte översätta när Aurelia pekar på sig själv.

På sätt och vis är jag inte förvånad. Som sagt, Aurelia är liten och tunn och ser ut att vara ungefär tvåhundra år gammal, men hon är stenhård.

Det har jag fått vara med om. Hon tvingade mig att välja mellan William och mamma. Antingen skulle William dö, eller så skulle mamma, som redan var död, försvinna in i en okänd dimension, tillsammans med demonen som satt fast i William.

Jag valde William.

Men nu är mamma inte fast i demonens dimension längre. Hon är tillbaka i sin egen. De dödas. För jag räddade henne. Jag och William.

Och Alma, så klart. Hon är min fenix, säger William. Men hon är inte min. Hon är sin egen, även om hon ofta kommer till mig och sitter en stund på min axel.

Och det är inte hela sanningen att mamma är i de dödas dimension. En liten del av henne – en del jag inte riktigt förstår – finns i Alma.

”Okej, vad gör vi nu då?”

Aurelia rycker på sina taniga axlar och tecknar.

”Vi väntar.”

Det är alldeles tyst, trots att det är så många i rummet.

Alla hoppar till när Gabriel smäller med händerna på låren och reser sig upp.

”Vi behöver inte sitta här och kura som jordvättar. Jag går och tittar till Artemis.”

Han kallar hydran som han tog hit nyligen för Artemis. Tydligen jaktens gudinna i grekisk mytologi. Det är rätt träffande för hydran är både ett rovdjur och från Grekland. Hon bor på övervåningen med sina ungar som är några veckor gamla nu. Ester är så *inte* glad över det, men, som hon säger, man kan ju inte sätta ut dem i skogen.

Ester brukar inte gilla någonting som Gabriel säger över huvud taget, men nu nickar hon kort.

Det är allt som behövs för att folk ska resa på sig och börja röra sig ut från köket.

Fastrarna reser sig som en enda trehövdad varelse. De har på sig ljusgula klänningar i tungt siden och med spetskragar. Jag har aldrig sett dem så somriga förut. Det är visserligen bara maj, men det var varmt och soligt i dag när William och jag tog med lilla Jack på en promenad.

Och hittade valpen. Jag önskar att vi inte hade gjort

det. Hemskt av mig att tänka så om en skadad valp, men det här är inte värt det. Hon kanske hade kunnat läka av sig själv och då hade de inte behövt skjuta hennes mamma.

Vad tänker de göra med valpen sedan?

Ester ger mig, William och Tyra en sådan där förintande blick som bara hon kan.

”Ni ungar stannar på era rum”, säger hon. ”Vad som än händer.”

Så går hon.

William och jag blir kvar i köket när alla andra försvunnit i väg. Tyra är också kvar. Hon ser fortfarande ut att tycka att det här är lite kul och spännande.

”Undrar när hon kommer. Jag har aldrig sett en varulv.”

”Seriöst, tror du att det här är någon sorts lek?” nästan snäser William åt henne. ”Fattar du hur farligt det är? Och gammelfarmor ska skjuta mamman!”

”Klart hon inte ska! Hon bara sa så.”

Tyra är ändå bara åtta. Hon kan inte tänka sig att någonting så hemskt kan hända.

”Okej, whatever.”

William släpper ned Jack på golvet och reser sig. Och då gör jag det också, så klart.

”Vart ska ni?”

”Till mitt rum.”

”Okej.”

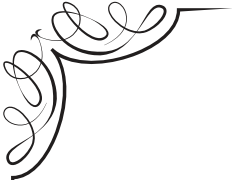
Tyra är på fötter på en halv sekund.

”Bara. Vi”, säger William med eftertryck.

”Bara. Vi”, härmar Jack med sin pipiga lilla röst.

William ler.

”Du ser.”



KAPITEL 2

De har ställt in en säng till i Williams rum. Inte en tältsäng, utan en riktig. En sådan där som ser ut att vara från 1800-talet och väga ungefär lika mycket som en medelstor elefant. Jag vet inte hur de lyckades rubba den, men jag gissar att Barlac har varit inblandad. Han är sjukt stark, som sagt.

Tänk att jag ska sova här. Allt är så ovant. Jag känner mig nästan lite blyg. Och pyjamasen fick jag inte med mig heller. Min älskade pyjamas i ljusblått siden, lätt och len och alldeles underbar mot kroppen. Mamma sydde den åt mig. På bröstet broderade hon ”Dröm om de små änglarna”.

Det svider i ögonen. Jag saknar henne så väldigt, väldigt mycket.

Någon har i alla fall lagt ett nattlinne på sängen. Vitt med små rosa blommor på. Det får duga.

Jag kollar mobilen. Pappa har ringt. Och messat. Som en seriös galning. Jag bestämmer mig för att ringa.

”Hej hjärtat! Vad glad jag är att du hör av dig.”

”Förlåt att jag inte svarade.”

”Ingen fara. Williams mamma sa att ni var upptagna med ert, så jag var inte jätteorolig.”

Han hade ringt Felicia så klart, när jag inte svarade. Det ilar till i hjärtat. Tänk om hon mixtrade med hans hjärna igen, med sin specialmagi som ingen annan här har. Men det verkar inte sannolikt, när det bara var att ljuga lite. Det är hon också bra på.

Det är svårt med Felicia. Jag tycker så mycket om henne, och jag vet att hon tycker om mig. Det känns fel att jag ibland nästan önskar att hon var min mamma. Hon är *inte* min mamma och jag saknar min mamma så att jag dör!

Jag kan bara inte glömma att Felicia använde magi på pappas minne en gång. Allting var kaos och jag vill inte att han ska behöva minnas vad som hände, men det känns ändå fel.

”Det blev bara så plötsligt”, säger pappa.

”Mm...” Men alltså, jag kunde ju ha tänkt ut någon förklaring i förväg. Så orutinerat. ”Det är en katt här som har fått ungar. Och de visste att jag ville se dem när de var nyfödda. Så ... ja.”

Det låter inte speciellt övertygande, det hör jag själv.

”Okej ... Men hjärtat, det var inte någonting annat då?” Pappa använder sin mjukaste röst. ”Jag förstår att det måste ha varit omtumlande att träffa Eva. Det är inget konstigt med det.”

Jag säger ingenting egentligen. Bara muttrar någonting om att det inte är någon fara och att jag ska gå och lägga mig.

”Vad bra, hjärtat. Vi hörs i morgon. Puss och god natt.”

”God natt.”

Vi borstar tänderna i ett badrum jag aldrig har varit i förut. Jag får en ny, genomskinligt orange tandbors-te. Den är hård och obekant i munnen. Tandkrämen smakar pepparmint och lite sött. Vi pratar inte mycket. Allt känns lika nytt och främmande som tandborsten.

Sängen är också annorlunda mot min hemma. Har jag någonsin sovit över hos någon förut? Hos mina kusiner, när jag var nio eller något. Och på hotell, så klart. Vi reste en del förut. Inte längre.

Men jag har aldrig sovit hos en kompis. För jag har inte haft någon.

Det har jag nu.

”Är du rädd?” frågar William när vi har krupit ned i våra sängar.

Jag känner med handen över täcket som är sytt i ett slags rutmönster. Lent och kullrigt mot händerna. Överlakanet luktar rent, men som om det har legat i ett skåp väldigt, väldigt länge.

”Jag vet inte. Är du?”

”Ja.”

Vi är tysta en stund.

”Vad vet du om varulvar? Är de någon sorts blandning av människa och varg?”

Det här är något jag borde ha frågat någon för länge sedan. Jag vet ingenting om varulvar.

”Jag har aldrig sett någon, men de kan vara typ både människa och varg. Alltså, inte samtidigt. De växlar. Som Verdandi, antar jag.”

Verdandi kan i och för sig se ut som vad hon vill, även om hon nästan alltid har kattform, vad jag vet. Vid två tillfällen har jag sett henne som människa också. Med samma blågråa ögon som alltid.

”Men varför är alla så rädda för dem? Ni har superfarliga varelser här hela tiden.”

”De är extremt aggressiva. Och intelligenta, som vanliga människor. Det går liksom inte att stoppa dem. De ger sig aldrig.”

Jag tittar upp i taket och mönstren där. Jag tror att det kallas stuckatur.

”Jag var livrädd för varulvar när jag var liten”, säger William med låg röst. ”Henning läste för mig om dem och jag höll på att skita på mig. Mamma blev så arg på honom.” Han skrattar till, men sedan blir han allvarlig. ”Jag har nog aldrig riktigt kommit över det, faktiskt. Jag drömmer fortfarande mardrömmar ibland.”

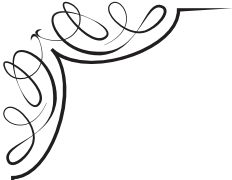
”Men hur kunde Gabriel se att det var en varulv? Om de nu är som vargar?”

”Jag vet inte.”

”Kan hon se ut som en vanlig bebis plötsligt?”

”Jag vet inte”, säger William igen.

Det är då kaoset bryter lös.



KAPITEL 3

Någon ropar från undervåningen. Jag hör inte vad som sägs, men det är tydligt att någonting har hänt. Snart är det full kalabalik där nere och Esters röst hörs över alla andras.

”Hämta Aurelia!”

William och jag ser på varandra. På två sekunder är vi ute i korridoren. Folk kommer rusande från höger och vänster och stegen smattrar i trappan ned till hallen. Trots att de flesta på Sunnanvinda är rätt gamla verkar alla klara av att springa när det behövs.

Alla utom Aurelia i sin rullstol.

Men hon är redan i hallen när William och jag når fram. Och hon håller i ett gevär. Det ser uråldrigt ut. Tungt och klumpigt. Jag fattar inte hur hon ska kunna hantera det.

”Vad är det som händer?”

Där står Tyra i pyjamas med dinosaurier på och ser sömndrucken ut. En gosedjursgris hänger i ena benet från hennes hand. Håret är alldeles tovtigt på ena sidan. Ingen har sovkläder på sig utom vi och

hon. Alla andra har varit beredda. Jag känner mig lite dum.

”Är...”

”... hon...”

”... här?”

Fastrarna har dykt upp. De har faktiskt nattlinne de också. Identiska, så klart.

Felicia tränger sig fram till oss.

”Ni skulle ju stanna på rummet!”

”Men vi sku...”

”Det här är ingen lek, William. Fattar du det?”

Jag har aldrig hört henne låta så upprörd.

”Det är *er* hon vill åt i första hand. Er och Henning. Och Gabriel.” Hon muttrar någonting om att åtminstone Henning har vett att hålla sig undan.

Längre hinner hon inte.

”Öppna porten”, dundrar Barlac, och jag förstår att det är Aurelia som gett kommandot.

Gabriel är den som tar på sig uppgiften. Han är tydligen inte orolig över att han har varit nära valpen. Jag vet inte om han är dum eller modig. Troligen lite av båda.

Han skjuter upp porten i en enda rörelse.

Där står hon.

Alla stannar upp. Hon ser så vanlig ut. En tjej med långa, mörka lockar och silverfärgad jacka. Kanske lite äldre än Henning. Hon står där med